

No més drets sense deures.
No més deures sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles, legítims i inalienables. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantia, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. En lloc, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La caritat, que enalteix alqui fa humiliant al qui la reb, té d'esser substituïda per la solidaritat, que agramenta y nivella als que la practiquen. • Mentre el món no es compongui de vers lliures, iguals d'intel·ligents, no pod haverhi pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte a totes les idees y la germanor de tots els pobles. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el món de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint als interessos generals de la llibertat sense compromissos ni preocupacions de sectar...

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic que es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre — Estranger, 2
Las suscripciones se pagan por anticipado

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Preu pagu s'admeten llibreries del Giro Mitjà, lletres de fecc cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten llibreries especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims. — 30 exemplars, 1 pes.
Surt d'illam puntualment cada divendres

PASSIÓ MODERNA

Perquè diu la veritat, el molestan sens pietat.

Am paraula d'intenció l'assotan sens compassió.

A la presó fan tancar-lo per si poden reventar-lo.

Mes algun dia veurán la Resurrecció triuflant.

RECORD

En Josep Llunas i Pujals, director de «La Tramontana», continua pres preventivament en las presons d'aquesta ciutat per atacs al catolicisme, no admetent-se fiança carcelària a pesar d'estar-se encare tramitant la causa i no ser la pena que correspon al suposat delictu superior a presó correccional.

Els beneficis de la llei, que poden afavorir a qualsevol criminal, no poden en aquest cas arribar a un periodista defensor dels drets del poble treballador.

Obres tots; no olvidem aquesta elocuent lliçó.

MEDITACIÓ

Ja qu'estem en plena setmana santa i ens diuen els catòlics qu'aquests són els millors dies per dedicar a la meditació, meditem.

Y no anem a meditar aixís de qualsevol manera, amb un llibre d'oracions a la mà i llegint am. L'indiferència propia del que prega a Déu per moda am resus que may ha sentit i difícilment ha comprés, sinó qu'anem a dedicar-nos a la meditació am tota la força del nostre enteniment i am tota la devoció de qu'ens sentim capassos dretre la religió d'humanisme i moralitat social que professem.

Segons contan las cròniques del cristianisme, fa mil vuitcents norantacin anys qu'el món estava en plenas tenebres, perquè faltava en ell la llum de la fe, de la verdadera fe, de la que ensenya el camí de la salvació i regenera l'humana criatura. Y va ferse la llum encarnantse el Fill de Déu en las entanyas d'una verge, prenent forma humana i patint mort y passió per llurarnos del pecat, ó siga per regenerarnos, per emanciparnos, per salvarnos.

No preténem ficarnos en disquisicions teològiques ni en argumentacions racionalistes per arribar en pro ó en contra dels fonaments d'aquests fets, perquè no están els temps per análisis religiosos que s'imposen els anys de presir a mitja dotzena segons Topinó qu'un vatreix a sustentar en tals materias: el nostre objecte no és altre que fer constar que diuen qu'el Fill de Déu va venir a salvar l'humanitat fa dinou sigles, y ficarnos lugo en la miqueta qu'estim actualment després de prop de mil·lions d'anys de pretinguda salvació.

No pod negarse qu'el cristianisme va ser un avens per aquells temps en el món. Imperant el paganism y tenint el fanatisme religiós un Deu particular per cada acte de la vida, l'abolició de la pluralitat de Déus creant l'idea d'un sol Déu Totpoderós, ple de misericòrdia, que vingues a substituir els idols saquejariats que fins necessitaban sacrificis humans, no podia deixar de ser un avens y representar un pas de gegant en el perfeccionament huma, verdadera síntesis de tot progrés y de tota civilitació, del meteix món que la monarquia absoluta, creant un sol senyor en cada nacionalitat, representava un progrés en l'ordre polític i l'anular el feudalisme qu'entroncava un tirà en cada població y deixava a tots els pobles en la més negra tirania de tots els que de moment poguessin dominar.

Y va succehir que significat el cristianisme una doctrina d'avens y de progrés y de civilitació, va venge als antics senyors del món, ensenyorintse ell dels cors y trencant els molles de veillas preocupacions y antiquíssimas rutinas.

Mentres el cristianisme va esser innovador, és a dir, revolucionari, va esser just.

Mes tant bon punt va tenderar els antics senyors y va proclamar la seva omnipotència secentral sobre las conciencias, va comensar a ser tirànic y va fugir del seu fi de regenerar, salvar ó emancipar el món.

Han passat dinou sigles d'ensà que la llegenda cristiana diu que va descendir a la terra en forma d'home el Salvador del món, y el món continua tan perdut com abans ó poc menos, y encare aquest poc és degut més a las institucions polítiques ó socials qu han determi-

nat noves costums, fins a despit del cristianisme algunas vegades, qu a ideas ni a organismes religiosos.

A l'antiga diferencia de castas ha substituït la desigualtat de classes qu'avuy converteix la societat en treballadors que no poden viure y en ociosos poseidors de totes las riquesas socials, el feudalisme del castell ha sigut substituït pel feudalisme de la fabrica, la miseria y l'ignorancia, verdaderas plagas humanes de tots els temps, jimperan tant avuy com vint sigles entra; els pobles, per medi dels seus respectius governs, mantenen vius els odis de rassa com en l'antiguetat; las guerres y la fam fan iguals ó pitjors estragos que llavors, a pesar de la suavissió de las costums; y, per a qu'el quadro resulti complet, també es persegueix inicuatment y es castiga am crueltat refinada al que s'atreix a criticar las ideas religioses avuy imperants, arribant la malvada hipocresia dels temps moderns fins a considerar pitjor a l'honorat periodista qu'exposa licalment las sevas ideas qu'al criminal de professió qu'és constantment una amenssa contra la vida, l'honra y la tranquilat dels seus semblants.

Devant de tan inorguejable fet, meditem.

Si resulta clar, evident, innegable, qu'el món no està emancipat, ni la societat salvada, ni l'home regenerat, perquè en l'ordre religiós tothom peca, en l'ordre polític y social tothom procura per ell, y en l'ordre moral tothom està carregat de passions, essent en general l'egoisme y no l'altruisme lo qu'impera, ¿tenim de acceptar com a bona l'afirmació cristiana de her dinou sigles qu'el món està salvat per haver baixat a la terra el Fill de Déu prenent forma humana en las entanyas d'una verge?

No, y entengues bé, ho repetim, que no està en el nostre animo ficarnos en disquisicions teològiques, que ja sabem per dolorosa experiencia que no existix avuy la llibertat indispensable per usar de tal dret, sinó que tan sols està dins de la nostra intenció sentar fets y deduhir las lògiques conseqüencias que d'ells se desprenguen.

Y si el catolicisme, si la religió no ha pogut emanciparnos, y aquí no ens referim tan sols al cristianisme, sino a totes las religions positives hagudes y per haver, si las ideas religioses, en una paraula, no han pogut encare emancipar a cap poble, fins a l'extrem de que, a pesar de las moltes religions imperants avuy al món, cap ha lograt reunir majoria d'adeptes entre la rassa humana y cap ha deixat emancipar y fells al poble que la professa. ¿tenim de continuar buscant l'emancipació humana pel camí de las religions, ó bé tenim de renunciar a emancipar el món del pecat, de las guerres, dels odis, de la miseria y de l'ignorancia, en una paraula, de las malas passions qu'avuy inhiestan? No; ni l'una cosa ni l'altra.

Si l'història am las sevas experiencias y els fets am sa eloqüencia abrumadora ens han demostrat que las religions no han emancipat cap poble per complet, en tals ensenyansas tenim d'aprendre pel pervindre que no tenim ja d'acudir a las religions positives per buscar un remey als nostros mals; no buscant resoldre problemas humans am pretingudas influencias divines, sino humanisant, és a dir, buscant la perfecció humana en moltes qu'encaxin perfectament a las necessitats, als sentiments y a la moral de l'home.

Són necessitats humans el menjar y beure y l'instrucció a fi de nutrir lo físic y lo moral de la persona, y és necessari el treball huma per produhir aquestes condicions de vida. Doncs establim, en llog de la moral religiosa d'ultratomba en que molts no creuen y més poca practican, una moral social purament humana que proclami la germanor, no per ser tots fills de Déu, sino per ser tots humans, y tindrem ja en primer llog abolits els molins d'odis de rassa per diversitat de creencias religioses. Proclamem després el dret a la vida y el dever al treball, constituint la societat sobre la base de l'activitat de tots y usufruït per tothom de la seva activitat; no establim tiranias desvant a l'individu llibre sens més trava qu'el respecte a la llibertat agena que dona com a reciprocitat la llibre possessió de la propia; encarrilem las passions ensenyant que la felicitat individual té de resultar com efecte del benestar general; principi y fi de tota societat verament civilizada, y veurém desseguit neixre espontánea la

verdadera moral social, la que pod resumirse en la frase evangélica de *lo que no vulguis per tu no vulguis per ningú*, completament olvidada y fins impracticable dintre la societat actual, y veurém també com al desenfentat egoisme que avuy per tot impera al tenir de procurar cadascun per ell y *l'eu per tots*, ve a substituir el més heróic dels altruismes al veure que la societat se funda en l'assistencia de un *per a tots* y *tots per un* y sabent que la felicitat relativa y tranquilat absoluta que pod subsistir en cada un dels individus que forman una societat sols poden ser verdaderas y perfectas quan resultan del benestar general de tots els membres que la forman, benestar que no és possible més que practicant una moral que tingui la llibertat y l'igualtat com a medi de vida, y de las quals resulta inevitablement la fraternitat com a fi.

Havent ja meditat, encare que molt per alt, sobre lo que poden significar las festivitats religioses d'aquests dies, que tenen més de pompa mundana que de misticisme, sols ens toca dir, per acabar, que si sentim parlar de regeneració, de salvació, d'emancipació humana per un pretingut medi diví, responguem am rialleta espontánea de franca incredulitat, imitant al poeta.

*Llústina gran
que no sigui tratat tanta bella.*

DEL PAÍS DE LA CONVICCIÓ

CARTAS D'UN CONVENENT AIS FIDELS AL IDEAL

Benvolguts Fidels: Deya en l'anterior: «Las privacions y la miseria qu'ens agobien tenen flog en mitj de l'abundancia.» Demostrarlo és la meva tasca d'avuy, aprofitant els excelents treballs am que sobre els productes de la terra y els de l'industria ha enriquit Kropotkin la sociologia.

Facilment convindrà tothom en que l'actual organissació de la societat limita excessivament la producció de la terra, y en que la propietat individual és un obstacle al contrari científic y racional. La propietat individual és injusta per aquestes rahons: 1.º Els milions de vedats y títols y las servituts conseqüents disminueixen una part molt considerable de bonas terras. 2.º Els grans propietaris, qu'en molts casos destinen al recreu, la casa per exemple, molts terrenes útils per a la agricultura, fan també una disminució important del terreno conreeable. 3.º L'ignorancia del pagés y la falta de cohesió entre els petits propietaris tenen l'agricultura sotmesa a la rutina.

A pesar d'aixó, considerant las estadísticas oficials de 1881 a 1886 dels Estats Units y Europa, descontant algunas nacions que pel seu ataró no suministran cap dato, resulta:

1.º La població d'Europa y dels Estats Units en 1886 era de 407.360.000 habitants.

2.º La producció total de substancias alimenticias en Europa y els Estats Units en 1886, composta de pa de blat y d'altres cereals, llegums, fruitas, carns, casso, het, ous, peixos, etcètera, era de 438.092.400.000 kilograms, y 12.000.000.000 de litres de vi.

3.º Corresponia, doncs, a cada individu, 1.075 kilograms d'aliments y 30 litres de vi.

Segons els ultims experiments científics, l'home adult y en perfecta salut deu consumir 1.000 grams d'aliments rics en carbonó (pa, llegums, etc.), y 300 grams d'aliments nitrogenats (carns, ous, formatge, etc.), ó sigan 1.300 grams d'aliments sòlids. Per suposat qu'aquesta altra representa un terme mitj molt extens, perquè en el conjunt d'habitants s'ha de tenir en compte que hi ha nens, veils y malalts, qual racció diaria és molt més petita, però no rebairarem res per facilitar el càlcul en números rodons: cada individu necessita 474 kilograms anuals de substancias nutritivas.

Doncs la Terra dona 1.075 kilograms per cada hu, qu'és molt més del doble de lo qu'ens necessita, y si volem descomptar lo que menjan de menos els nens, veils y malalts, se pod perfectament elevar al triple.

Hi ha un excedent de substancias alimenticias de més de 245.000 milions de kilograms, mentres hi ha gent en gran numero que moren de fam.

En què s'emplea aquest excés enorme de comestible? La cria d'animals, la fabri-

ció de beguda, lo qu'es pert per falta de medis de comunicació, lo qu'es pudreit en els magatzems esperant en va l'oportunitat d'una alsa de preus, el dretxet del luvn y de la superbia dels rics, etc.

No hi ha estadística capaç de reduir a xifres exactes aquest brutal descimentent de las reglas més elementals de l'economia. Com a prova veus aquí alguns exemples: hi ha països que per dificultats de transports deixen pudrir la collita; en Cerdeña hi ha boscos de tarongers absolutament perduts per la distancia qu'els separa de las costas; en els Estats Units hi ha extensas regions qu'emplegan el blat de moro com combustible; se sab d'un propietari, explotador, y com aquest n'hi ha moltíssims, que pera donarse importancia mantenia una jauria de cent gossos de diverses castes, pera qual alimentació gastava diàriament una quantitat de llet, pa y carn am la qual podian mantenir-se més de cent vint personas, mentres qu'els pagesos que construïan las sevas tertas patien gana y l'humillació de veures inferiors als gossos de l'amo. Y això no es excepcional: l'aristocràcia es apassionada bestialment per la cria de gossos y cavalls, y am lo que malgasta pera sostenir a l'altura de la seva estupidesa lo que exigeix la seva abstracció a la casa y a las carreras se podrian mantenir tots els afamats del món civilizat.

No vay dir tes de lo que deuria ferse pera combatre lo qu'es fa. El meu objecte ha sigut demostrar que, a pesar de la pietat dels mistics, de la subdania dels legisladors y de la bondat dels governants, cada afamat que corre pel món té tres raccions abundants, higienicas y saborosas, a la seva disposició, elaboradas per la naturalesa y per la solidaritat humana, y que si, a pesar d'això, mor de gana, es perquè hi ha errors y inlámias convertidas en institucions politicas, religioses, juridicas, etc., que són molt respectadas, quan solament mereixen que l'humana revolució les es emporti.

Amb això, esperant qu'abont dieu, en la carta anterior, repudicació, llegiu repudicacions, us desitja salut

PAU VERITATY.

Això: de cap

CARAMELLES

(CORO DE CONVERSADORS)

Ja ha arribat la nit de Pasqua, vana el rei de la Vila? Treu el cap per la finestra, qu'has veu el teu rei la Vila?

No és el rei que molt llug migués, qu'el conatros tant una fa, qu'el cap y el si am cap dels nostros no t'hi dona pas de casta.

Encolta Guanyo, la serenata,

qu'adem a darre no és la fela,

perquè nosaltros som conatros

que conatros som conatros

no hi fems cosa no hi fems embata.

La ment que ens aiceta

és cosa qu'á mingo retranca,

y és, que volem clarame

tots a la salut d'Espanya.

Que si volem a canterio,

per paguenteu aipa ho fem,

y un cop tip de monia y beure,

de riure ens atiparim.

Treu la serota

per la finestra,

qu'adem a armarre

llarga palestra;

sortiu la espasa,

tu y el teu qui,

que tu y la beata

salvo per dos.

Treu el cap per la finestra,

Guanyo dels nostros preats,

y encolta aquesta cançata

qu'et donen una quantitat.

Treu el cap per la finestra,

cara de sangoni, monstros,

y fets a la conata.

Demplem, un vent dúid.

Tots som pares de... la patria

que no ens priva el treballar,

pués menem los de l'esquerre

que no ens deita dobligar.

Y hem passat tant llarga fetza

sense haver menjar ferre,

que hi venen las tripas

miretis de conatros.

Fex lo que pugue

per conatros,

que d'engrejar nos

se ens cudarim.

Y si és per Cuba

el nostre campien,

per no fer un fer,

tota hi anirem.

Per hont anemige
no miro tresas,
donans las bones
per na femas,
qu'ha conatros ventros
ens acatros,
y lo no jats
a nos panatros.
Vana d'arcatro,
governatros,
secretariats,
y directatros,
y altres conatros,
per qu'et entri,
y acceptatros
si que los qui

La sabo que pòde referre
des aicats ago que ens pòde dar,
y que l'entros que volentros,
en bon llog hem de dar.
Ca, turo, hont, palatros,
mentros y realatros,
segurets hont, apinatros
y pòde que lo que
tot son qualitat qu'ha honros
y qu'á ha no referre.
Per lo tant, pòde referre
si es qu'ha te conatros.
Hi es pòde crida,
nosaltros més,
fets de traba
semper al progrés,
y si es de l'agra,
el treballat,
tenere de creu
y a la presó.
Cançó d'Alta
si que, la sabo,
més bonos conatros,
pués mal de cap
y d'altres conatros
y d'altres conatros
la tenent.

Domènec Bartrons

A conseqüència de noves gestions fetes pera mirar de conseguir la llibertat dels fiansa del director de La TRAMONTANA havem vingut en conatros de que mentres el presoner no canti una palinodia desde el seu periódic, no se li concediran, a lo menys aquí a Barcelona, els beneficis que la ley concedeix fins al més empedernit criminal en materia de poder gosar de llibertat mentres se tramitan las causas per delictes que no passen de preso correctional.

Los que conatros en en Llunas ja saben qu'aquest no surtirá may, MAY de la presó en aquestas condicions.

Tinguinho això entes els que, torcent la ley, se complauen avuy en son martiri.

Veritat que sembla mentida qu'encaré hi hagi homes de tanta dignitat. Doncs ja ho veuen els nostros enemics: hi són... si bé molt lluny d'ells.

Els pares de la patria s'han pres un sic de descans en las sevas terras sarramentarias, y a iniciativa del govern, pera rendre tribut a la costum y per comploure a la minoria carlista, han acordat fer festa tota la semana santa.

Ho aplaudim. Quan se recordan tús assots de Cristo, no ests per demés qu'es deit d'assotar al poble.

Es una mida de bon gust. Y de desatpina.

Comencan a agitarse algunas corporacions obreras a Espanya y a Barcelona sobre tot, pera veure si pod ferse alguna cosa de profit pel pròxim 1.º de Maig.

Havent pres aquesta fetxa un caràcter essencialment obrer y significat una protesta en favor de las reivindicacions proletarias, nosaltros no podríem per menys de celebrar que s'intentés fer alguna cosa.

Y com més de profit millor.

El Nix Guerrer, associació d'homes eminentment práctico, acaba de realisar un acte molt més profitós qu'el de dir missas y solicitar indulgencias y benediccions am motiu del naufragi del Reina Regente.

El diumenge Jerrer va organisar una cabalgata pera arbitrar recursos a favor de las familias dels naufrages, recullint prop de siscentos duros, qu'intactes se destinan a afavorir als

interessats, puix el Nix, que tampoc la may las cosas a mitjas, ha corregut am tots els gastos de la cabalgata.

A actes d'aquesta naturalesa no hi regatejem may el nostre aplauso.

Desde la semana passada ens s'han cecutuat a Cuba nous desembarcs de gent y efectes pera protegir l'insurrecció.

El govern conservador va pagar am fig... Y per ara comensa a cremarse.

Després de no haverse pogut entendre a Madrid els republicans progressistas en l'assamblea qu'alls han celebrat, han portat a cada provincia el fruit de la seva desunio, resultant are que per tot abont hi ha més d'un home de dit partit ja resultan una colla de diferents opinions.

Y escolent, que tothom vol l'unh republicana.

Amb el ben entés de pretendre cada qual que els demés s'emotolin a acceptar els seus principis en idees y las sevas opinions en procediments.

Un cop ja trencat el gles de las sevas honestas relaciones politicas entre en Silvea y en Cánovas, els que seguriven al del sentit juridic s'están ja organisant per tot arreu abont trenen partidaria a fi de posarse en situació d'agafar la partia pel mangó.

Però com are en Cánovas es l'amo del galliner, tots els que no tenen ous segurien an aquest, en la seguritat de poguer fer bones truytas si pod arribar al covador del pressupost.

Qu'es la suprema rabó de la rabó de ser dels partits monarquicos actuals.

Ideas, patriotisme, moralitat y desinterés inclús.

El governador general de Cuba, am motiu dels successos que en aquella isla se desentrollan ha prohibit la celebració d'un meeting que la masoneria de la Habana intentava postar a terme en defensa dels seus ideals.

Sempre els estats de així per motius de guerra han perjudicat també las llibres manifestacions de la pau.

Per això resulta constantment en aquestas questions que amb encias s'en Tau en Pere s'ensola.

Després de clavarnos un mes que regular s'auto el govern als bons patriotas llibertinos qu'a Cuba una partida insurrecta d'uns 700 homes havia pres l'ofensiva, are sembla que resulta que la tal partida de 700 homes blancos va ser equivocada amb una de 25 negres.

Si això no es jugar a blancs y negres, que vingui en Martines Campos y ho digui.

Segons las noticies qu'aquestos dias havem vist pels diaris de Madrid, qu'en això són sempre els més ben enterats, resulta que de la esquadra espanyola qu'interinament se tenia d'enviar a Cuba pera vigilar aquellas costas a fi d'evitar el desembarc d'elements de guerra pels insurrectes, casi cap barco pod prestar servy pel seu deplorable estat.

Y are no parlem dels milions qu'aquesta esquadra costa a la nació, perquè faria esgarriar.

Y tal vegada ens donaria una idea de quins són els pobres enemics d'Espanya.

(Que poder no resultarian favors els insurrectes de Cuba?)

No tenint de moment esquadra prou a propòsit pera envias a Cuba, el govern encarrega un parell de dotzenas de barcos de guerra menors a l'industria dels Estats Units.

La noticia necessita un complement.

Qu'es passat referat als separatistas cubens a fi de que fessin el favor de no preparar cap desembarc a Cuba fins qu'el govern espanyol tingues a punt els barcos necessaris pera vigilar aquellas extensas costas.

El pròxim diumenge y estrenarà en el teatro «Circo Barcelonés» un cuadro dramàtic titulat Victoria de la morra, escrit en prosa catalana y original del nostre amic Mario Segalàs Font.

Recomanem als nostros lectors l'assistència a las representacions d'aquesta obra, ja que, segons antecedents que tenim, mereixerà, per l'idea qu'enclova, la censura de la burgesia y l'aplaus y aprovació de la classe obrera.

En el próxim número donarem compte de dit estreno.

El cambi de política operat a Espanya ens ha portat també a Barcelona, com natural conseqüència, els canvis d'arcalde y de governador civil, per ser càrregos de marcada importància política.

Y are precisament qu'han acabat els uns y començat els altres a exercir els seus càrregos, és de veure com l'incens y l'adulació volta a tots a fi de lograr favors o agrair els rebuts, desde la premsa fins als amags... amb un tant per cent d'interès.

Quan serà que veurem que l'home se dignifiqui deyant de ser un rastrier adulador dels poderosos?

En un dels partes telegràfics de la premsa local donant compte de l'embarc de tropas a Cádiz pera Cuba, llegeixo las dugas següents ratllas:

Los soldados van alegres.
Se han producido las tristes escenas de estas circuns-tancias.

Voldria que m'expliquessin com pod ser això d'estar els soldats alegres, y en mitj de l'alegria resultar las escenas de tristesa propias de tals circunstancias.

Si el qu'ha escrit això tingües d'anar a Cuba, em sembla que trobaria un bon ric més curtas las alegrías dels soldados.

Am motiu d'haver complet vuytanta anys en Bismark, ha rebut una munio de regalos dels seus admiradors, passant d'un milió de francs el valor tan sols de las joyas, que són els menos abundants.

Els alemanys que no tinguin per menjar poden anar fent salivera llegint aquesta noticia. Y entretant que vagin tirant un bon tros a l'olla de las glorias militars de la seva patria pera fer bona escudella.

En la próxima estació de banys s'inaugurarà un nou ferrocarril entre Paris y Dieppe que, impulsat per l'electricitat, correrà a raho de cent kilòmetres per hora.

La ciencia prou treballa pera escursar distancies y facilitar la producció y el cambi de productes, però las instituciones polítiques, religioses y socials d'avuy s'esforzen encare molt més en anular els beneficis dels avensos científics, quedant monopolisat a favor d'uns quants lo que tindria de resultar en benefici de tots.

ESPUERNAS D'ACTUALITAT

Parlant del negoci ten aiat un còntero es qüestava
— La semana santa es per mi una mala semana

Si acas monaments visitas, vigila, nena,
no relligues amb alguna gota de cera,
y ves alerta,
no et trobessis amb gotas d'un'altra mena.

— ¿Deis monaments hi has vist, Ton,
quin de tots més agradat?
— Lo monument d' San Calon.

Confessantse una beata
l'altra dia an moxon Lluç,
vag sentor com ell la deya:
— Germana, això es molt pelot.

— ¿Que ja ve donar-li el ciró,
Antonia, á moxon Magi?
— Fugi, dona! Ja prendria
qu'ell m'el dongués an á mi.

Diu qu'avuy els capellans
han pres una purga fina
¿Are m'explico perquè
treuen l'ayga de las picas?

No sé perquè avuy las dines
segurs ventosins,
si al veurelas d'aquet modo
més macas semblan,
y tan encantans,
que semblan ¡ay! andalusas
d'estar per casa.

Al ser desant d'una iglesia,
— ¿Que illava? — un home crida
Si ho xa dir peli que crumavan
á per la gent, no lo sé pa.

J. SERRANO

A las horas en qu'escrivem aquestas ratllas el govern prepara una munio d'indults de pena de mort y altres (per delictes comuns en l'acte de l'adoració de la creu de Cristo per la reina regent d'Espanya).

Enemics de la pena de mort, celebrem sempre que x'escatim la seva aplicació.

Però ho és fer constar una vegada més que entremij de tanta gracia com se fa per delictes comuns, no es pensa en fer justicia á favor dels que són victimas de miserables intrigas y baixas passions, per haver exposit sas idees per medi de l'impremta.

Els estudiants reaccionaris d'aquesta Universitat se proposan procurar per la salvació de las ánimas dels naufrags del *Reina Regente* celebrant uns funerals solemnisims á Betlem la semana entrant.

Y no sabem si per aliviar més las familias dels difunts, diuen qu'han telegrafat á Roma sollicitant la benedicció del papa pels concorrents á l'acte, y han demanat també als bisbes de Barcelona y de Vich que concedixin indulgencias á tal objecte.

Però, homes de Déu, venime aquí: ¿creyem acas que no tindria concurrencia si no s'anunciesin aquestos aliecents, ó es qu'us proposem anunciar aixis una especie de funció religiosa á benefici del públic, imitant en lo sagrat lo que las empresas de teatros fan en lo profa?

Nosotros, que no som catòlics, creyem, piadosament pensant, que per la meteixas serietat d'aquestos actes se tindria de suprimir aquets suplementes á tals funcions, que més semblan reclams en desconfiansa de falta de concurrencia que verdaté esperit religiós, que per l'humilitat y mansuetut que tant predicán tindria de fugir sempre de tota ostentació.

A Sant Martí, barri del Taulat, hi ha un tal mossen Sisó qu'empatia als heretges y tramontanayres qu'és un gust per la propaganda anticatólica que fa am las sevas intemperancias.

L'altre dia es va dirigir contra un lliurepensador, requerintlo am mals modos pera qu'és tregues la gorra del cap devant de certa cerimonia en qu'ella eficacia no creya el reconvingut, armante am tal motiu un xivari de set mil diables y sense poguerne sortir am la seva l'ensotanat.

Aquets actes d'arrogancia són els qu'em fan més content, perquè ex va am l'intolerancia desentrellant la gent.

En l'estat actual de pobresa en qu'está Espanya, res més oportú que l'haver creat ate de poc el bisbat de Sió, que senzillament obeeix a proporcionar bisbe propi dintre el palau real de Madrid, y el bisbat de Solsona, pel qual hi há ja en aquesta població depositada la suma de 40.000 duros.

Am tals noticias poden anar alimentante tots els infelissos obrers sense leyra que no tenen un rosegó de pa.

De com entenen la caritat alguns religiosos. Va pendre possessió del seu càrreg el nou rector de l'iglesia de Sant Jaume de Valladolid, y pera celebrarho va fer reunir sota els seus balcones una munio de pobres, mancos, coixos, baldats, cegos, vells, etc., y va tirarlos després deu pessetas de centims.

El desgavell y las barallas que van promoures desseguidament pera arreplegar aquells diners no són pera descritas. Basta am dir qu'el caritatíu ensotanat va divertirlas molt.

Una caritat com aquesta verdatèrament que no necessita comentaris.

Barbaritat arcaldesca.
El mortilleria de Anus, provincia de Huesca, ha tingut la poca l'atya d'enviar un ofici al governador civil d'aquella provincia, fentli sa-

ber qu'en aquell poble whi há una dóna que té els dimonis al cos per malefici d'un altre vehi de la meteixas població.

No sabem qu'ha contestat el governador després de rebre l'ofici d'aquest arcalde.

¿No els sembla que lo millor seria enviarli una sarria de benediccions, però am la precisa condició de que las administras directament l'arcalde revestit amb aquella prenda rural?

S'ha inaugurat el nou ferrocarril de San Sebastian á Zarauz.

Y, com de costum, el primer acte ha sigut el de benehir la via y el material móvil.

Mentres ens rellem de las benediccions, no faltaran may desgracias en els camins de ferro.

Damas aristocráticas (naturalment) de Madrid rifan joyas am brillants á fi de recullir fondos per aixecar una nova iglesia á la Cort de las Espanyas.

Celebro l'idea.
Amb ella es demostra, quan menos, que la gent que més presum de religiosa se d'acudir á halagar el vici de la vanitat pera poder aixecar altars á Déu.

SOBRE EL DEJUNI

Acabante la Quaresma y pecant de molt curios, hi voigut recopiar unas quantas opiniones sobre el dejuni. Aquí van sense alegrir ni an mot:

Un craxat: ¿Dejunt em toca manant els conservadors.

Un troxat: ¿En de ayunos no entendo palabra yo.

Una avata: El dejuni es un sacrifici honoris qu'ens imponem els mortals. Dex qu'el meu marit es mort dejunar me tocaria.

Un noxat: ¿Dejunt em toca si no ho monsen Antón, qu'ens proporciona la butlla á cambi d'altros favors?

Un soxat: ¿Ser semanas? Jo dejuno l'any todo.

Una noxa: ¿Dejunt em toca si no ho monsen Antón, qu'ens proporciona la butlla á cambi d'altros favors?

Un soxat: ¿Dejunt em toca si no ho monsen Antón, qu'ens proporciona la butlla á cambi d'altros favors?

Un noxat: ¿Dejunt em toca si no ho monsen Antón, qu'ens proporciona la butlla á cambi d'altros favors?

Molt més jo podria entendrem, però crec que ja n'hi ha prou per comprendre qu'el dejuni cada qual el fa com vol (1).

SERRA GUTARRA

(1) O'pod.

XAMADA

La filla gran d'an total és molt primera segona, que m'encanta el seu parlar y m'encanta el seu rostre. A més d'aquets atractias qu'acabo de senyalat, té el de ser l'era segona, qu'és avuy el més preciat.

J. COSTA Y PONS

INTRING'LIS

Buscar un nom de dina (diminutiu) qu'anantli trenta cada vegada una letra del dretera, dongui el següent resultat: Primer, nom d'home (diminutiu); segon, nom d'home (en catalá); tercer, nom d'home; quart, consonant; quint, id.

NOT DE SANS

SOLUCIONS

A LAS CASAS DEL MEXICO DEBER Logogrifo: nombre: Marcelino, Llimoner, Marcelo, Lluena, Maria, Lira, Bal, La, C.

Romb: L I U P
L I T A S A
L O N D A S A
P O S T
S E T

Impremta Ronda de l'Universitat, 4. — Barcelona